

[Christmas Møller.]

være Korpsets Ejendom, ligesom Krigsministeriet under samme Forhold er berettiget til at kræve en saadan Deponering foretaget.“

Det er fuldkommen klart, at al den Tale, der har været ført om, at under indre Uroligheder skulde man kunne anvende Korpset, er absolut urimelig, idet Krigsministeriet har Ret til at kræve Vaabnene deponeret, og Korpset har, for at der ikke skal være nogen Tvivl om deres neutrale Stilling, Ret til at kræve, at dette sker. Det er, hvad der fremgaar af Krigsministeriets Skrivelse til Udvalget, og det synes jeg, der var god Grund til een Gang for alle at faa fastslaaet i Rigsdagstidenden.

Dernæst stiller vi et Underændringsforslag til den nye Affattelse af § 2, gaaende ud paa, at sidste Stykke udgaar, nemlig Bestemmelsen om, at man kan straffe Medlemmer af Bestyrelsen for den Organisation, hvis Medlemmer overtræder Loven, hvis det ikke kan bevises, at det er sket imod deres Vilje. Jeg tror, at den højtærede Justitsminister er en saa stor Jurist, at han ikke vil vove med juridiske Argumenter at forsvare Straffebestemmelser som denne. Men jeg kan i øvrigt paa det Omraade henvise til de Bemærkninger, der tidligere er gjort angaaende Sagen.

Lovforslaget tilfredsstillende os altsaa ikke i den Skikkelse, som Justitsministeren er blevet enig om det med et stort Flertal. Jeg skal ikke her søge at forlænge en Debat om en Forbudslovgivning, som — det nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om — Historien vil fælde den Dom over, at den blev startet i 1933's April Maaned inden Paaske med Angivelsen af en Uro, som overhovedet ikke eksisterede, og om hvilken der ingen faktiske Kendsgerninger forelaa, og ethvert Argument, som gaves for denne Lovgivning, vender sig i Virkeligheden imod dem, som bruger disse Argumenter. Der er ikke noget som helst, der taler for, at der ikke paa det paagældende Omraade bør herske Frihed for Befolkningen til at gøre, saaledes som den vil. Frihed under det Ansvær, som vi for vort Vedkommende vil være villige til altid at understrege stærkt, saaledes at den, der i politisk Uniform, i Uniform i det hele taget, overtræder Landets Love og andre Retsregler, ogsaa straffes særdeles strengt — det har været vor Stilling forrige Aar, i 1933, og det er vor Stilling ogsaa i Dag.

Brorsen: Naar man læser Betænkningen igennem — og det har ærede Medlem-

mer antagelig gjort, skønt der ikke har været lang Tid til det —, vil jeg antage, at der er andre Medlemmer, der ligesom jeg, da jeg første Gang læste den, faar det Indtryk, at de Konservatives Udtalelser i denne Betænkning ikke just er præget af det, man kalder Beskedenhed, tværtimod. Hvis man bare læser de første Linier, faar man det Indtryk, at naar der er opnaaet Fremskridt i dette Lovforslag, saaledes som det nu foreligger til Behandling her, i Sammenligning med den nugældende Lov, saa er det de Konservative, der her har gjort en Indsats, som har faaet dette relativt gode Resultat.

Jeg tror dog, at Forholdet er det — og det kan vi antagelig fra de andre Sider her i Salen hurtigt blive enige om —, at der er ikke stor Sandsynlighed for, at et Parti, der paa Forhaand siger: vi vil overhovedet ikke være med til nogen Lovgivning paa dette Omraade, faar nogen videre Indflydelse paa, hvorledes Ændringsforslagene og hvorledes Lovforslaget til syvende og sidst skal se ud. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan faa ret mange til at tro, og jeg tror knap, der er ret mange inden for det ærede Medlems eget Parti, der tror, at de Konservative har haft væsentlig Indflydelse herpaa; men det er naturligvis noget, der kan indsættes i en Betænkning, og det kan jo nok i Øjeblikket pynte. Men det er fuldkommen forkert, naar man fra konservativ Side vil tilegne sig Æren for, at der er sket Fremskridt i Lovforslaget i Sammenligning med det oprindelige Forslag, hvad angaar Lempelser i Bestemmelserne mod at bære Uniform.

Jeg tror nok, jeg tør hævde, at det Standpunkt, vi fra Venstres Side har indtaget, hvor vi har sagt, at vi indrømmer, at det fremdeles kan være formaalistjæntligt, at vi har en Lovgivning vedrørende det at bære Uniform, men at vi ønsker forskellige Lempelser i Sammenligning med den nugældende Lov, har større Betydning. Og det var netop de Udtalelser, jeg fremsatte som mit Partis Ordfører, da Sagen var til første Behandling, idet jeg udtalte, at vi var villige til i alt Fald et Stykke Tid endnu at fortsætte med en saadan Lovgivning, men at vi forandrede, at forskellige Ting skulde tages op til Overvejelse i det Udvalg, der skulde have med Sagen at gøre. Og jeg nævnte i denne Forbindelse i særlig Grad de danske Spejderorganisationer, der efter vor Opfattelse er aldeles upolitiske. Det er en Organisation, vi har kendt igennem mange Aar, og den byder en udmærket Fritidsbeskæftigelse for de unge, der kommer fra forskellige Lejre. Derfor kunde vi ikke